

51. BAKA ISTVÁN (1948–1996)

Baka Istvánt csak egyszer fényképeztem, akkor is az ő kérésére. Pedig nem is egyszer beszélünk Szegeden arról, hogy együtt elmegyünk Szekszárdra az egyik nyáron, és bejárjuk gyermekkorra színhelyeit. Most ezt ugyan megtettem, de immáron egyedül, mivel Baka Pista két éve meghalt.

Egyébként Baka Pistának köszönhetem közvetve, hogy most dolgozom a tizenötödik könyvemem, miközben egy percig sem tartom magam írónak, legfeljebb csak irogató embernek. Ugyanis ő, mint a legendássá váló (30 ezer példányban megjelenő) Kincskereső volt szerkesztője, kapott azon az ajánlatomon, hogy Kodályról és a magyar népdalról írnék egy sorozatot. Két éven át közölte a részeit *Levelek Annának* címmel. (Ebből aztán több könyvem is született.)

De van más elszámolni valóm is Pistával. Ugyanis azon néhány ismerős közé tartozik, akiről tudtuk, hogy gyógyíthatatlan beteg, s ezért szorongással és együttérzéssel figyeltük utolsó éveit. S egyszer, bármilyen különös, épp Szicíliából jöttem haza, az ott készült fotómat nagyíttattam, az egyikről Baka István sorsa jutott eszembe, mert a Tiszatájban aznap olvastam egyik versét, a *Háry búcsúpoharát*. Akkorra hatással volt rám, hogy egy epilógus-szerű kis esszét írtam a versről, mellé téve az egyik fotómat. Ezt aztán elküldtem egy szerkesztőnek, és kértem, hogy majd akkor vegye elő, *ha kell*. Nem értve kérésemet, nyomban közölte, sőt a kéziratot elküldte Baka Istvánnak. Ezt abból tudom, hogy egyszer csak érkezett Pistától egy dedikált könyv – mindig, mindegyik kötetét elküldte –, s benne köszönet a „szép írásért”! Máig nagyon szégyellem ezt s nagyon bánt, hisz ott és akkor nagyon kegyetlen érzéseket kelthettem az elolvasásával.

Aztán hamarosan megérkezett a gyászos hír, hogy november angyalának akarata beteljesült. Mivel temetésére nem tudtam elmenni, ezért a mostani szekszárdi utam először a temetőbe vezetett. Ezután a szüleit is meglátogattuk, s amikor együtt néztük át a róla szóló, albumba összegyűjtött fényképeit, az utolsóánál megállt édesanyja, ránk nézett és azt mondta: – Pontosan ma van egy éve, hogy utoljára itthon járt az én drága kisfiam. Ez már az első műtét után volt. Amikor a kapun kiment – bár soha nem szokott –, megállt és nagyon szomorúan visszanezett. Ekkor már tudta, hogy többet ő haza nem jön.